

Za redakční radu

Milé čtenářky a čtenáři,

je zde jaro a s ním i osmé číslo vašeho výtlaku z davu. Pupeny se nalévají mízou, psi, prahnoucí po fenách, snad víc než jindy, jdou si vzájemně po krku. Stande se nám všem omluvil, Ondra Hejmů má stále více loken, prezident České republiky Vašek potvrdil, že je šašek. Miloš Zeman se vyznává ze svých omylů v politice. Jaro propuká na všech frontách, ve Vatikánu zemřel papež a v Botswaně se volí miss HIV. Zvláštní to svět ve kterém žijeme, zvláštní to doba.

Avšak tam, kde čtenář propadá malom yslnosti, tam kde hynuli vci, tam pochodeň Rozvědčikova žhne, až tají ledy. Zř proto, milý čtenáři, světlo na konci tunelu a uvidíš tanec mocí známých velikonočních zajíčků, žonglování s pukavci blbosti, ucítíš vůni podpaží nového věku (viz. rubrika na str. 7). To není život, toť začátek jednoho velkého konce.

Kéž je pravda a láska stejně expanzivní, jako americká amáda.

MŠLOUV, ff.ws.cz, Rudolf Sekera

Akty, aktuality a annonce :

Jam Lou Tek 16.4.

Ano, již podruhé naši chrabří popovičtí divadelníci pořádají unikátní setkání přátel loutkového divadla. Spontánně vzniknuvší soubory opět předvedou nečekané variace na volné téma. Od improvizáčnických defilé k tragickému dramatu, tak by se dal shrnout program letošního jamu. Záznam této akce se objeví v příštím Planet DVD - příloze jednoho z dalších Rozvědčků.

Jam Tekk 28.5.

Jednou tady, jednou tam, letos v Haluzně ve Velkých Popovicích se koná již druhý ročník opendoseair festivalu JamTekk05, svou účast nepřislíbili: Karel Gott, Ondřej Hejma, Hana Zajíčková, Helena Vondráčková, Jožo Ráž, Petr Janda, Michael Kocáb a Václav Upír Krejčí. Jako vstupenka slouží hudební nástroj jakéhokoli druhu.

Návrat Slunce 25.6.

Sluneční návrat za tenisovými kurty na Sokolce. Přátelé, tohle si rozhodně nenechte ujít. Podle potvrzených informací mají totiž, mimo jiné, vystoupit Dagmar Andrtová - Voňková a Phil Schonfeld. Akci bude jako tradičně moderovat TV-Popo, loutkáři tentokrát předhodí davu Bezhlavého rytíře. K mání bude devátý Rozvědčik. Hojně muziky, hojně zábavy, hojně radosti... Tak uvidíme, v kolik popovičtí komunisti zavolají policajty.

Obsah:

Izrael a obušek holokaustu
Novináři na hraní
Žlučník z kola ven, Konzumentovo info
Conan a Thorborg
Navrch huj uvnitř chuj, Čas, Záblesk
Mikoláš Chadima: Nová vlna se starým obsahem
Motto, A pak že...
Santa The Murder

V případě zájmu si vyžádejte k tomuto číslu **speciální Planet DVD**, jenž obsahuje mimo jiné rubriky jako: Off-line web Rozvedčik, Aktualizovaný sestřih Loutkařského jamu 2004 či Video net art.

Nejkrásnější pocit zažívám, když se mi podaří odolat pokušení.
A když se mi to nepodaří, tak to také není k zahození.

Heinrich Heine

Izrael a obušek holokaustu

V posledních týdnech se po celém světě vedou bouřlivé diskuse o filmu Mela Gibsona. Zvláště představitelé Státu Izrael a takzvaných "izraelských kultovních obcí" (židovské náboženské obce) jako pan Spiegel, pan Roman Bronfman, Michel Friedman, Ariel Muzikant aj. se v tomto ohledu vyjádřili krajně provokativně a vznesli vyděračské požadavky vůči katolické církvi a křesťanským národům. Tyto "obce" však nezastupují víře věrné židovství, nýbrž v celém světě bojují proti pravověrným, antisionistickým, ortodoxním Židům dokonce i kriminálními metodami.

Likvidace Palestinců

K filmu samotnému se nemůžeme a nechceme vyjadřovat, protože z morálních a náboženských důvodů zásadně nesledujeme žádné filmy. Vzhledem k záměrně rozněcovanému chaosu bychom však rádi zaujali stanovisko k pozadí tohoto snímku, přičemž se však v tomto článku nebudeme podrobně zabývat událostmi z doby před 2000 lety.

Už asi 58 let se svět musí dívat na to, jak je arabské obyvatelstvo Palestiny likvidováno, připraveno o své sídelní oblasti, z velké části vyhnáno a krvavě pronásledováno státem apartheidu Izraelem. Palestinci přitom nemají šanci se bránit, protože se vždy hned použije "obušek holokaustu", aby byl každý kritik umlčen těmito etnickými čítkami. Izrael přitom vede vlastní holocaust proti Palestincům na rozdíl od barbarství minulosti zcela veřejně před očima a celého světa, což nemá v dějinách světa obdoby. Současně se vzbuzuje dojem, že Stát Izrael a takzvané "izraelské kultovní obce" jsou legitimními zástupci židovství, případně židovského náboženství, přičemž v tomto ohledu není nevinná ani katolická církev a Vatikán. V této situaci docházejí normální občané právem k závěru, že Židé jakožto Židé nebo společnost věřících jsou špatným národem, že jsou brutální a krvežízniví. Ale stejně jako nelze činit věřící Židy odpovědnými za činy od víry odpadlých bolševiků, komunistů atd. židovského původu, platí to i pro sionisty a Izrael, jejichž existence odporuje pravé židovské víře.

Pravou židovskou povahou reprezentují statisíce přísně ortodoxních věřících, kteří se podle Boží vůle podřizují různým národům, mezi nimiž žijí, a vždy byli a jsou loajálními občany toho kterého státu. Totéž platí pro Palestinu a ostatní arabské, případně islámské státy, jejichž mimořádné pohostinnosti jsme po staletí s vděčností využívali.

Od víry odpadlí sionisté však jakživ nemohou reprezentovat židovství a jeví se světové veřejnosti zcela správně jako bezbožní vrazi. V této souvislosti je také třeba poukázat na správná konstatování nejvyššího politika CDU Dr. Martina Hohmanna, který je v našich obcích po celém světě vážen. Právě v období našeho židovského svátku pesach, kdy nám Bůh v tóře několikrát připomíná, že Židé byli uprchlíky a že se na základě vlastních zkušeností máme chovat k ostatním v těžké situaci milosrdně a citlivě, musíme připomenout, že žádné právo na světě nemůže oněm přibližně 6 milionům palestinských uprchlíků odmítnout jejich návrat do vlasti. Navíc musíme upozornit na to, že to byli právě sionisté, kdo před druhou světovou válkou a během ní masivními prostředky bránil různým zemím přijímat židovské uprchlíky. V této souvislosti to byla katolická světová organizace Caritas, která většinou z nich pomohla a zajistila budoucnost.

Sionistické vydírání

Je nám záhadou, proč mezinárodní společenství připouští likvidaci palestinských náboženských vůdců, zatímco takzvané vrchní rabíny Státu Izrael, kteří stojí za všemi krvavými a teroristickými vojenskými akcemi této země, slavnostně a s velkou pompou přijímají všechny vlády světa i Vatikán. Oni však v žádném případě nejsou zástupci židovské víry! To platí i pro hnutí "Kach Kahane Chabad Lubavich", které se vydává za ortodoxní a podporuje teroristické skupiny osidlovatelů a kterému se v Rakousku dostává tak velké podpory. Jedině antisionistické židovství věrné tóře reprezentuje pravou židovskou víru. Je načase, aby to světová veřejnost a také katolická církev a Vatikán uznaly a nenechaly se dále vydírat bohapustými sionisty.

*Autor je vrchní rabín
Ortodoxní židovské obce ve Vídni*

Lidové noviny jako nástroj PR pro Dádu Patrasovou: Novináři na hraní

Ublížili vám v médiích? Pokřivil někdo váš mediální profil? Pak neváhejte a zadejte si zakázku do Týdeníku LN. Je to solidní firma, vyjdou vám ochotně vstříc s nabídkou řady zajímavých nástrojů estetické chirurgie a váš obraz nabude skvělých proporcí. Je to to nejlepší, co současný trh s realitou (neplést s realitami) nabízí.

Jedinečnou vizitkou jejich skvělého „starého“ řemesla je samotný výrobek. Zmíněný výstavní exponát, ve kterém si klidná, hravá a děti neskonale milující Dagmar Patrasová pro své až puritánsky čisté názory plynoucí z morální askeze její výchovy nemůže připadat jako podnikatelka, je vyroben s láskou a oddaností k zákazníkovi, který je zde opravdu pánem situace. Redaktorka se své klientky ujala skutečně s půvabem.

Neopomněla ji představit jako obětavou záchránkyni ztracených dětských duší, která i přes riziko vlastní smrti přidávala písničky, aby tím zároveň okrádala o lásku dítě vlastní. Ale ono snad jednou pochopí, že misie vyžaduje oběti. Ostatně i při interview měla v pohotovosti balíček kapesníků, přesto ta obětavá bytost rozhovor poskytla. Nechybělo ani vytrvalé podmalovávání atmosféry toho vřelého rozhovoru, jehož se čtenář ke své škodě nemohl zúčastnit, a tak se interviewovaná plasticky „pitvoří“, „ráčkuje“, ale zároveň „její hlas zní mateřsky“, aby nebyl nikdo o nic ochuzen. Nechybí opravdu nic důležitého – zásadová výchova, pozitivní lustrace, úcta k bližním a ke všem dětem, dojemná symbióza v manželství a nostalgické vzpomínky. Jeden by řekl, že i na průměrného čtenáře je toho až moc, protože když je dort samé máslo a cukr, pochutná si jenom čuně.

Ale teď vážně. Je to prostě extra PR blůžka, v němž se snoubí blbost s drzostí. Anebo se to dá říct jinak: pokud to redaktorka udělala nezištně, pak je blbá, a pokud zjištěně, je drzá. Obojím to ale zavání, když se novinářka se zpovídáním svorně snaží tvrdit, že si paní Patrasová nedělá v ČT reklamu, ale že naopak ona dělá reklamu pořadu ČT ve svém časopise a dokonce jí ještě „zdarma půjčuje své figurky“.

Neuvěřitelné.

Když se v BL před časem objevila kritika zmíněné osoby, vzbudilo to nečekaně velký ohlas. Okamžitě se ozval režisér kritizované vánoční besídky, po internetu se zase šířil jakýsi podezřelý elektronický moták o trestním oznámení pro pomluvu, a okamžitě se toho chytil i bulvár, který se začal po výrobkyni dětských pořadů vozit, neboť je mu jedno, kdo je na ráně. Pokud chtěla paní Patrasová skutečně podávat

žalobu, pak zřejmě na chvíli podlehla „jenivému myšlení“, které je jí jinak cizí. Jenže po kafičku se rychle vzpamatovala a uvědomila si, že trestním oznámením se popularita nezískává. Sice se ani neztrácí, ale stává se kontroverzní, což není v branži služeb poskytovaných dětem tím nejlepším doporučením. Nezbylo tedy, než se pokusit vylepšit mediální obrázek tím, čím sešel. Scénář konečného produktu je nápadně podobný scénářům zmíněných vystoupení – kýč, otažitost, konvence a zprimitivňování do průměru.

Je možné, že některé redakce své redaktory půjčují „na hraní“. Posunování horizontu PR možností v médiích ale zároveň utlačuje jejich důvěryhodnost, na což by měli v LN pamatovat. A tady se není velice o čem bavit, protože v rozhovoru není interviewovaná představována tak, aby si o ní čtenář sám udělal nějaký úsudek, ale tak, aby si udělal velice konkrétní úsudek. A to tak, že je to naprosto evidentní. Nevíme-li tedy, jestli byla na počátku blbost nebo drzost, na konci jsou přítomny obě a blbost dominuje. Podle komentářů pod internetovou verzí rozhovoru si to uvědomují i čtenáři.

Ale nakonec, má to i veselejší stránku. Výsledek je totiž dost komický, protože celá událost věrně kopíruje příhody a charakteristiku paranoidního šaška Krustyho, neskutečně zhýralého dětského baviče ze seriálu o rodině Simpsonových, který se také cítí být objektem závidy pro svou oblibu. Jenže tenhle rozměr provedení je daleko lepší, protože zde se surrealita stává realitou. A to je přece skvělé!

Žlučník z kola ven

Plačtivé podzimní odpoledne. Slečna Květa cítí zvláštní pnutí pod hrudním košem. Co TO? Nepřikládá tomuto jevu žádnou váhu a jde venčit psy. Nepříjemný pocit neustává, naopak, pnutí se mění v bolest. Co TO?

V podvečer se muka stupňuje, prudce se rozpíná celou břišní krajinou, zasahuje až do hrudníku! Nesnesitelná bolest! Co se děje? Co TO? Truchlivý podzimní večer. Pohotovost. Lékařka svítí slečně Květě do očí baterkou s podezřením na abúzus. Slečna Květa se nezmůže na odpor, šíjí bolestí. Co se děje? Co TO?

Truchlivá podzimní noc. Nemocniční postel, kapačka míjí bolest.

Truchlivé podzimní dopoledne. Slečně Květě bylo po řadě vyšetření oznámeno, že TO, co způsobilo tento otřesný stav je žlučník, respektive kameny v něm.

Neruda se ptal: "Kam s ním?" Slečna Květa se ptá: "Co s ním?"

"CO co?", ptá se odborník. "Přece ven! Žlučník zaplněný kameny nemá v těle co dělat! Není možné vytáhnout kameny ze žlučníku, je nutné vytáhnout žlučník s kameny." (Pozn. autora: Žlučník je vlastně takový pytlík na kameny.)

Slečna Květa se opět ptá: "Existuje jiná možnost než žlučník z těla ven? Je možné jej nějak léčit a nějakým způsobem vyléčit? Je možné dát mu ještě šanci?"

Odborník odpovídá: "Jiná možnost neexistuje... .. dovedete si představit celý život na dietě? Takhle, když bude venku, bude od něj klid do konce života... . A vůbec... žlučník je v těle stejně naprosto zbytečný, takže ... objednejte si termín operace a už si tím nelamte hlavu. Jediné a správné řešení je - žlučník z těla ven!... a čím dřív, tím líp!"

Slečna Květa přemýšlí: "Co by dělal vevnitř, když podle názoru odborníků je jako orgán v těle naprosto zbytečný, ba přebytečný. Při této nicotnosti a malosti jej nemá smysl léčit. Léčit ve smyslu vyléčit. V případě žlučníku se neléčí, ale rovnou řeže. Nebo snad je možné léčit něco, co už není?"

Co teď? Co s tím? Kdo mi poradí?

Melbournova

Konzumentovo info

Poprve zavádím e tuto občasnou rubriku, která poslouží váženému čtenáři k lepší orientaci v rámci "nekonečného" trhu. Přinášíme seznam bezfosfátových pracích prostředků a doplňující informaci, kteří výrobci testují či netestují svoje produkty na zvířatech.

<i>název</i>	<i>dávka fosforu/1 praní výrobce (do vozce) typ prostředku (bezfosfátové)</i>		
DENKAMIT	0,0 g	D- markt	na jemné
FLORA	0,0 g	Chemiko	univerzální
KUKO	0,0 g	Tatrachema	na dětské
MILIS	0,0 g	Valtech Tors	univerzální
PALMEX COLOR SÍLA	0,0 g	Henkel	na barevné
PALMEX MODRÁ SÍLA	0,0 g	Henkel	univerzální
PER SAM	0,0 g	Chemiko	univerzální
PER SAN	0,0 g	JAKO	univerzální
PER SIL COLOR POWER	0,0 g	Henkel	na barevné
PER SIL GREEN POWER	0,0 g	Henkel	univerzální
PERWOLL COLOR MAGIC	0,0 g	Henkel	na jemné
PIERRE	0,0 g	Zinest	univerzální
REX BLUE POWER	0,0 g	Henkel	univerzální
REX COLOR	0,0 g	Henkel	na barevné
SEN	0,0 g	Valtech Tors	univerzální
TORSAN	0,0 g	Valtech Tors	univerzální
EPEX COLOR	0,0 g	EPK Trade	na barevné
EPEX TOTAL	0,0 g	EPK Trade	univerzální
FORSIL EFEKT	0,0 g	Efekt	univerzální
FORSIL ULTRA	0,0 g	Efekt	univerzální
MAX 2000	0,0 g	Valtech Tors	univerzální
ROBETA	0,0 g	Valtech Tors	univerzální

testují: Colgate - Palmolive Co, Gillette Co, Henkel
netestují: Avon, Christian Dior, L'Oréal

zdroj: net

CONAN A THORLBORG - POKRAČOVÁNÍ

Byli na okraji močálu. Z bažiny silně páchly bahenní plyny. Všichni čtyři si museli zacpávat nosy, aby si na to zvykli. Byla mlha a z toho Conan neměl žádnou radost. Jít bažinou za jasného počasí je nebezpečné a v mlze je to hazard. Čtveřice kozáků uvázala svoje koně k pahýlům mrtvých stromů a společně vykročili na nejistou půdu mokřadu. Šli v řadě za sebou s velkými rozestupy a velmi opatrně našlapovali. V ruce měli připravená kopí až na Conana. Ten měl v ruce obnaženou šavli a kráčel první. Valentij šel vzadu a přes rameno měl smotané lano. Šli tiše a dorozumívali se posunky, aby nevyplašili Thorbolga.

Okolo nohou jim občas přeběhla vyděšená krysa a se žbluňnutím zmizela v bažině. Vítr se proháněl mezi mrtvými stromy, rozháněl mlhu a vyluzoval mezi jejich torzy hrůzostrašné zvuky. Conan se zastavil, zvedl ze země ohlodanou lidskou lebku, otočil se a ukázal jí ostatním, řka: "Vidíte, jsme na jeho území. Budte ve střehu! Kdo ho uvidí první, tomu dám padesát zlatých a pokud ho někdo smrtelně zraní, dostane tři sta zlatáků. Určitě tu někde číhá a škoda, že nevíme, jestli se dovede potápnout. To bychom klidně mohli projít okolo něj a on by nás mohl napadnout zezadu. Dávej na konci pozor Valentii, ať nás Thorbolg nezaskočí."

Potom lebku položil opatrně na zem a vykročili dál. Mlha byla čím dál hustší a bylo vidět tak na dvacet sáhů. Barbar rozhodl, že půjdou dál spojeni lanem, aby to bylo jistější. Valentij sundal lano z ramene, rozmotal ho a když se ho všichni čtyři drželi, vyrazili. Vzápětí vyplašili vodního ptáka a ten, s křikem a tlukotem křídel, vzletl a letěl do bezpečí. Cimmeřan plivl do kalné vody a poznamenal: "U všech Cromových dáblů, to jsem se lekl. Aby ho čert vzal, to musel sedět zrovna tady."

Až do pozdního odpoledne pátrali v bažině po stopě Thorbolga, ale neměli úspěch. Kromě vodních hlodavců a okřídlených obyvatel močálu na nic nenarazili. Conan se už cítil unavený z toho věčného přeskakování po ostrůvcích pevné půdy a rozhodl se, že se vrátí zpět do tábora a budou v hledání pokračovat zítra. Mlha se zatím trochu roztrhala a když podle slunce určili směr, obrátili se. Barbar měl vztek na Thorbolga, který se zřejmě někde ukryl a bude muset další večer poslouchat reptání chlapů. Zdvojnásobí hlídky, aby si netvor nechal zajít chuť na lidské maso.

Po dva následující dny pokračovali v pátrání, ale bezvýsledně. Našli jen lidské kosti a několik zbytků těl v rozkladu, ale po netvorovi se slehla zem. Thorbolg o nich dobře věděl a vždy se jim dokázal ukrýt včas. Jednou se dokonce musel ponořit, protože šli blízko a mohli ho vidět. Báł se, ale dostal hlad a tak třetího dne číhal, jestli lidi přijdou znovu a byl připravený je sežrat. Už toho schovávání měl dost. Musel brzo sehnat potravu, aby zase netrpěl hladu. Potopil se až po hlavu do řídkého bláta a čekal až do poledne, když uslyšel šplouchání v bažině. Lidi, znovu přišli, zaradoval se a číhal, až půjdou okolo. Zvuky se přibližovaly a bylo jasné, že lidi projdou těsně okolo něho. To bude jeho okamžik. Vynoří se a zaútočí.

***

Conana varoval instinkt pralesní šelmy, když přeskakoval na další ostrůvek v bažině a pomáhal vzápětí dalšímu, že něco není v pořádku. Už čtvrtý den hledali Thorbolga a ten nikde, ale nyní tušil, že netvor je nedaleko. V okolí ani nekvákaly žáby a bylo tu zlověstné ticho. Posunkem naznačil ostatním, že je něco v nepořádku a začal se pořádně rozhlížet. I dnes byla mlha, ale ne tak hustá, jako první den, když začali s pátráním. Zatím nebylo kromě bublání bahenního plynu nic slyšet, ale to ticho bylo varující. Conan se rozhodl zůstat chvíli na místě a čekat. Jestli má Thorbolg hlad, nevydrží to a určitě zaútočí. Nařídil ostatním, aby si připravili luky. Postavili se na ostrůvku do kroužku a každý mířil na jinou stranu a tak si zároveň kryli záda.

Dlouho se nic nedělo a pak se to stalo. Z bahna třicet sáhů od ostrůvku se vynořila ohromná hlava a pak celá příšera. Thorbolg dokázal vydržet dlouho bez vzduchu, ale už se musel nadechnout. Zavětril a prackami si rychle vytřel řídké bahno z očí. Léčka mu nevyšla a tak měl na lidi vztek. Lidi po něm okamžitě začali střílet ty věci a Thorbolg opět ucítil ostrou bolest na několika místech těla... Zařval a vrhl se na čtveřici odvážlivců.

Byl připravený rozsápat je na kusy. Vydrápal se s hlasitým čvachtáním na ostrůvek jako ohromná žába a lidi tam stáli dál a nikdo z nich před ním neprchal. Trojice kozáků vyměnila bleskurychle luky za kopí a začala zuřivě dorážet na nestvůru. Thorbolg řval bolestí, jak mu ostré hroty kopí pronikaly do těla a máchal okolo sebe prackami s velikými drápy. Bolest ho rozpalovala do nepříčetnosti. Conan řval nadávky ve své mateřštině a sekal po příšeře ze všech sil šavlí. Z Thorbolga odstříkávalo bahno a smradlavá voda a příšerně řval. Valentij do něj zapíchl kopí a ratiště se zlomilo. Netvor se otřásl a málem ztratil rovnováhu. Vyrval si prackami hrot z rány a bolestně zařval. Mrštil kusem kopí do vody a pak přiskočil k Valentiovi a chtěl mu ukousnout hlavu. V tu chvíli se do něho zabodla zbývající dvě kopí, až zavrával. Nebyly to smrtelné rány, ale vzaly mu část síly. Aleka a Djunghur se drželi statečně. Thorbolg přerazil prackou ratiště Alekova kopí a druhou povallil Djunghura, který pustil ratiště svého kopí a odmrštěn se skutálel po příkrém srázu ostrůvku do močálu a začal se topit. Conan, který stál nejbližší, mu nemohl jít na pomoc, protože se stvůra obořila i na něho. Aleka mu s šavlí přiskočil na pomoc, ale Thorbolg ho povallil taky a ukousl mu rychle hlavu a mrštil s ní daleko do bažiny. Rozkročil se a vítězně zařval. Z široké tlamy, tvarem připomínající tlamu býka, cenil strašlivé zahnuté zuby a po hrdle až na prsa mu stékala čerstvá krev.

Jeho oči zlověstně svítily a netvor zrovna přemýšlel, koho zamorduje jako dalšího. Djunghur už měl na mále, ale Cimmeřan využil tu chvíli netvorovy nepozornosti, popadl lano, které leželo na zemi a pomohl kozákovi na suchou zem. Dalo mu to dost námahy. Djunghur, když zase stál nohama na zemi, rychle vytasil šavli a znovu se pustil do boje. Příšera ho málem zahubila, byl vzteky nepříčetný a chtěl se pomstít. Byl celý zmáčený a vlasy měl slepené blátem. Stačilo ještě pár chvil a utopil se. Už byl několikrát pod hladinou. Thorbolg utřil další rány, ale nepolevil a dál se oháněl prackami a byl čím dál tím více nebezpečný. Zasáhl prackou Valentije do břicha a vyrval mu s kusem masa drápy vnitřnosti. Valentij upadl na znak a chroptíc umíral. V rukou svíral vyhrězdá střeva. Conana s Djunghurem při tom polil studený pot. Cimmeřanovi se v očích modře zablýsklo a zařval:

"Zahubil jsi už dva moje muže Thorbolgu, ale mě a Djunghura nedostaneš! Vystavím si tvoji hlavu na kůl vedle stanu!" Thorbolg se k němu řvouce otočil a seknul pravou prackou. Cimmeřan ho do ní hbitě zasáhl šavlí a příšera opět bolestí zavyla. Netvor poodstoupil a hotovil se ke skoku. Cimmeřan s kozákem před ním ustupovali až na okraj ostrůvku a očekávali jeho skok. Netvor skočil a povallil je oba do bažiny. Djunghur zmizel pod hladinou, ale Conanovi se podařilo udržet se do půli těla z bláta venku, ale pomalu se propadal. Thorbolg se s vrčením vztyčil nad barbarem a chystal se mu také ukousnout hlavu. Conan při pádu do bahna ztratil šavli a ta se potopila a tak se v blátě převalil, natáhl a popadl Djunghurovo kopí, které trčelo šikmo z bláta. Potom se otočil zpět a obrátil hrot proti stvůře. Netvor vyrazil do útoku a Conan mu kopí zarazil do chřtánu, až mu vylezl hrot na druhé straně hlavy. Propadl se při tom ještě hlouběji, skoro po prsa. Thorbolg byl okamžitě mrtvý a málem Cimmeřana zavalil a utopil při svém pádu do bažiny.

Conanovi trvalo dvě hodiny, než se dostal zpět na pevnou zem, když se mu podařilo zachytit o kořen mrtvého stromu. Už si myslel, že se utopí, ale nakonec stál zase na zemi. Kopnul do těla příšery a zavrčel: "Stálo mě to tři nejlepší muže, ale ty už nebudeš škodit!"

Konec

Velký sršáň

Sedím uprostřed malé, ne útulné „hospůdky“. Kdyby to byla hospůdka, útulná by byla, avšak majitel si asi usmyslel, že hospůdka je málo nobel a tak to pojal, jak to pojal. Spíš by se hodilo říct: „Sedím uprostřed henny, kde automaty nahradily nevkusné obrazy“.

Je tu celkem šest stolů a osm hostů. Devátá je bamanka. Předem se musím sklonit před její krásou. Je mladá a spanilá. Možná až příliš mladá na to, co dělá. Je to lolitka s vějířem půlitrů, který jí nesluší.

Po mé levici sedí u stolu dva šedesátníci. Opilí a vstřícní. Na hladině fernetu se zrcadí jejich lidskost se vším, co k ní patří. Občas na mě jeden z nich mrkne, to když si ten druhý odskočí. Mrká šibalsky. Jako dítě jsem to měl rád, teď vím, že je to póza. Sám mám vypito a tak nevím, jestli je to póza bílá nebo póza bílá.

Vedle nich je prázdný stůl. Za mými zády sedí muž a dvě ženy. Podle oblečení, výrazu a druhu pití jsou to Ukrajinci. Nemají to tu lehké a tak jim přeji, ať se jim daří. Právě odcházejí, kývám jim na pozdrav a nepřestávám se dívat, kde ti dobří lidé nechali vkus. Asi doma na Ukrajině spolu s představy o lepších zítřcích.

Odchází i šedesátníci a já se dozvídám, že jeden se jmenuje Karel a druhý s nezbytným mrknutím, si na mě „dá pozor“.

Naproti mě sedí štamgasti. Dva typy hloupého vzeštění, jenž kromě dlouhé chvíle spojuje zapalovač, kterým si navzájem, jako milenci, připalují. Spíš jako sokové, než milenci. K jejich stolu si v každé volné chvíli přisedá sličná bamanka. Zády ke mě, odhalující mým chlipným zrakům jedno z nejrajočnějších míst na lidském těle. Tak, jak se teď nosí, i ona má krátké triko a krátkou mikinu, bokovky, které jí zástěra a těžká peněženka stahují do míst, která ve mě probouzí ty nejhřšnější myšlenky.

Tak jako před chvílí, i teď sedí na svém místě, ta štěrbina mě přivádí k šílenství. Mám chuť jí líbat, lízat, nejraději bych jí sežral. Škoda, že jsem právě dojedl. Skrývá se v ní tajemství, je to začátek i konec mých tužeb. Je v ní chycena celá má mysl. Bohužel, spíš však bohudík, mi to není příjemné. Spíš se cítím jako někdo, kdo leží na břiše s chlápkem nad sebou a s rukou zkroucenou za zády. Od první chvíle je patrné, že ten chlápek je v převaze. Ta štěrbina je černá díra, která mě vtahuje a jediné čím jsem si jist, že nevím, jak to všechno dopadne.

S odstupem času se tomu vůbec nedivím. Jsem opilý víc než dost a objímám chlapa, co je nejbliž po ruce. S nudí u nosu a slzou u oka mu vyprávím o mé matce.

Řísek v očích

32. Je - li vaše víra aspoň tak velká, jako hořčičné semínko, můžete hory přenášet.

1437 Nevěřím v nebe ani peklo. Když člověk zemře, prostě jen leží a už není. To je slovo Bible. Nevěřím ani Bibli, neboť ji napsali lidé a ti se kvůli jejím slovům zabíjejí. Viděl jsem děvče, zneuctěné krvavými stopami rukou, jak skočilo do studny. Viděl jsem lupiče, jenž vytrhl kojence z náruče matčiny a s chechotem jej hodil na špičce oštěpu svého druhá, aby se sám potom chopil ženy. Viděl jsem to nejhorší, co člověk může způsobit tomu druhému...

...ne, nevěřím Bibli.

1909 Státníky jsou jen ti politikové a veřejní činitelé, kteří ve všem, co dělají, mají doopravdy na mysli zájem státu. Těm je pravá politika jen jedna. Harmonizovat v jeden celek menší celky, organisovat organisace, sjednocovat všechna úsilí. Takové politiky vyžaduje naše doba.

1976 Jen zrunko písku, jinak všude kolem krev. Je vůbec možno, v tak žalostném stavu, věřit v lepší zítřky?

1989 No tak řekněme pani Zagorová, je to milá holka, všechno, ale ona už tři roky po sobě bere 600 tisíc každý rok.

1989 Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí.

2005 A v co Ty věříš ?

Řísek v očích

Záblesk

DNES: Jsem uviděl záblesk na konci chodby. Moc, strašně se mi zalíbil. Toužím po tom, uvidět ho alespoň ještě jednou. Něco mě na něm moc přitahuje.

VČERA: Jsem znovu uviděl ten záblesk. Šel jsem blíž, abych si ho podrobněji prohlédl. Ale zjistil jsem, že není zas tak zajímavý, ale na druhé straně je na něm něco přitažlivého.

PŘEDEVČÍREM: Jsem šel na konec té chodby, abych si počkal na ten zajímavý záblesk. Nebylo to však moc zajímavé - skoro to připomínalo žárovku. No, nic moc.

ZÍTRA: Blikající žárovka, taková nuda.

Peter Sokol, Nevím proč

Mikoláš Chadima:

Nová vlna se starým obsahem

Naprostozmatený Kocáb si přišel postěžovat do redakce Jazzové sekce, od které se poslední dva roky opatrně distancoval, bohužel jsem tam nebyl a znám všechno jen z vyprávění. Chudák. Byl naprostozmatený tím, co se jeho kapele přihodilo. Zřejmě očekával soucit a politování. Nedošlo mu, že mluví s lidmi, pro které jsou podobné problémy denním chlebem. Z celého mně reprodukováného rozhovoru bylo zřejmé, že se Kocáb nikdy nezajímal o problémy jiných rockových kapel a pokud se k němu něco doneslo, tak si tím hlavu nezatežoval. Setkal se s lidmi jiného světa a očekávaného politování se mu nedostalo. To se mu dostalo až později z českého vysílání BBC, RFE a VoA. V bavičce pěstovaná naděje českého popu vlezla slepě do připravené pasti, protože se spoléhala na své pražské ochránce a navíc neměla zkušenosti a vědomosti nutné k tomu, aby rocková kapela přežila.

Podle mého názoru je ironií, že v době, kdy byl podniknut drtivý "únor" (pardon, úder) proti neoficiální rockové hudbě, stal se Kocáb, ať již vědomě nebo nevědomě, spoluhráčem Moci a vytvářel svými novovlnnými show, ať již na koncertech, občas dokonce i v televizi, iluzi, že se nic neděje a dělal oponu nad pogromy proti rockové hudbě. I když jsem Výběru takovej konec nepřál a samozřejmě ani nesouhlasím se způsobem, jakým byl zlikvidován, přesto Kocába nelituji. Nemohu. Pro mě byl a zůstane jedním z těch, kteří se v našich poměrech dovedou otáčet a vydělávat na tom, jak je to u nás zařízeno, těžký prachy. Jeho kapela byla prostě po upotřebení zlikvidována. Měl smůlu, protože přecenil své síly a nacpal se někam, kde nebyl doma.

Jestli si někdo myslel, že Kocáb bude hrát i po zákazu, tak já to nebyl a nemýlil jsem se. Vždyť tenhle člověk dělá muziku proto, aby se s ní uživil a protože na to má vzdělání. Kapela, která měla tolik keců o víře ve svou hudbu, se na tuto hudbu vysrala při prvních potížích. A koneckonců proč ne. Členové kapely nedopadli ani zdaleka tak blbě jako kapely alternativní nebo Mišik. (Moc dovede velmi dobře rozlišit, kdo jí podle jejího názoru může být nebezpečný.) Kocáb začal nahrávat filmovou muziku (to u nás nese nejvíc) a mimo Vládu a se všichni ostatní členové kapely začali žít jako studioví muzikanti při natáčení desek našich pop hvězd. A ještě jedna pikantnost.

Paní Mymuzikantijsejednaročina*), která se nechala předtím doprovázet Hrubešem a Pavlíčkem (a jak nadšeně na koncertech oslavovala jejich schopnosti), je po zákazu Výběru kopla do zadku.

Za necelé dva roky jsem se setkal ve venkovské hospodě poblíž Pardubic s nějakým chlápkiem a při náhodné rozmluvě jsem se dozvěděl, že na Pražský Výběr byla skutečně připravena past a to již několik týdnů před jejich vystoupením v Hradci. Přožíralý chlápek se mi pochlubil legitimací Lidových milicí a nenápadným podkuřováním se mi v něm povedlo zvednout pocit důležitosti natolik, že pokládal za nutné, mně neznalému, vyklopit, jak to bylo. "...Všechno bylo naplánováno. Měli jsme školení na Štábu už čtrnáct dní předem. Měli jsme v případě nutnosti zasáhnout s pohotovostními oddíly ministerstva vnitra ..."

V březnu 1983 pak šťvanice na rockové kapely, která byla započata v roce 1981, vrcholí. Se svou trochou do mlejna přichází i Tribuna, týdeník ÚV KSČ. Zveřejňuje celostránkový článek "Nová vlna se starým obsahem". I když se v názvu mluvilo jen o nové vlně, byla pod tento název zahrnuta celá škála československé rockové hudby. Je zbytečné citovat článek celý. Myslím, že na ukázkou toho, v jakém duchu byl napsán, postačí tři odstavce. První je z části, v které Tribuna poučuje posluchače o historii rockové hudby na Západě; druhý z části, která se věnuje problémům domácím a třetí ze závěru, v kterém se tento plátek zamýšlí nad tím, jak u nás mohlo dojít k takové situaci a navrhuje řešení.

"... V polovině šedesátých let svět tleskal skupinám Beatles a Rolling Stones a jejich písním, které odsuzovaly válku ve Vietnamu a barbarství, které v ní Spojené státy s takovou bezostyšností prokázaly; písním, které podporovaly boj černých Američanů v ghettech a slums v New Yorku, Miami a v jiných částech USA..."

"... Není náhodou, že tzv. punkrock i 'nová' vlna rocku byly a jsou prostřednictvím západních rozhlasových stanic i jinými cestami (např. pašováním desek a kazet) šířeny i do naší republiky. Záměr, který diverzní centrály sledují, je dvojitý: jednak působit prostřednictvím tohoto hudebního braku přímo na naši mládež, a za druhé pod hesly o 'nové' světové vlně, vyprovokovat i u nás vznik skupin, které by produkovaly tuto, všem estetickým a morálním normám odporující hudbu.

**) V dřívějších kapitolách je tak nazývána zpěvačka
Jana Kouřková*

Cíl, který je sledován, je zřejmý - prostřednictvím ohlušujícího rámusu, jednotvárných melodii a primitivních, často vulgárních textů, dávat i naší mládeži onu osvědčenou a vyzkoušenou hudební drogu, která by i u nás mladým lidem všěpovala životní filozofii "No Future" a takové postoje, které jsou socialismu cizí. Prostřednictvím této hudby má být i naše mládež vedena k lhostejnosti, pasivitě, k odporu proti společnosti ..."

"... A aby nám bylo dobře rozuměno. Vůbec nejsme proti zábavě, ani pop music či proti rocku. Hudba a zpěv, i hudba zábavná, je nedílnou součástí života mladé generace i nedílnou součástí naší kultury. I zábavná hudba a její texty však musejí být především dobré. Měla by se vyznačovat zpěvností, přitažlivými hudebními nápady, textově by měla vycházet z melodie českého a slovenského jazyka. A její obsah nesmí být vulgární, odpuzující, nesmí propagovat to, co je naší společnosti a životu převážné většiny naší mladé generace cizí."

Jan Krýzl (Tribuna 12/1983)

Týden po Tribuně uveřejňuje krátký výťah z článku i Rudé právo (největší a nejčtenější). Od této chvíle je každému členu byrokratického aparátu jasné, že pokud chce jít s dobou, musí bojovat proti "m oru rockové hudby" zatažené do Čech agenty západních ideologických centrál. Během několika měsíců je znemožněno vystupování všech kapel, jejichž jména se v článku objevila, všem, které se objevily po

roce 1981 a poslednímu pohrobkovi pražské alternativní scény, skupině Švehlík, která do nového roku vystartovala pod názvem Mamo Union.

Rozpoutává se několikátýdenní polemika, která Tribuně zajišťuje velký kasovní úspěch. Do Tribuny docházejí desítky článků kritizujících dopisů. Jazzová sekce vydává ve velkém nákladu brožurku Rock na levém křídle, která zajišťuje jejímu autorovi (přes podle mého mínění nešťastně vedenou polemiku s článkem Tribuny) nehynoucí slávu a popularitu. Ovšem proti demagogické zručnosti a přísné stalinské ideologii nemají polemické dopisy šanci ani v případě, že jeden z nich byl podepsán autoritami našich hudebních publicistů. Všechny jsou Tribunou rozmetány, z našich předních muzikologů a hudebních publicistů oficiální sféry je nadělána parta blbečků.

Po několika týdnech je již známo, že Jan Krýzl neexistuje a že se jedná o práci několika autorů. Je i jasné, že materiály, podle kterých Tribuna zpracovala odstavce týkající se českých kapel, mohou pocházet z jediného zdroje. Každému, kdo byl někdy na Bartáku, ale i těm, co tam nebyli nikdy, bylo jasné odkud. O izolovanou akci skupinky stalinsky zaměřených byrokratů, kteří Tribunu vedou, jak jsem se zpočátku domníval, nešlo. Soustředěný útok byl veden s požehnáním.

V čísle 26 se pak objevuje poslední zveřejněná recenze na koncert Extempore. Ani po dvou letech na nás Moc nezapomněla.

Pokračování přístě...

*pro Rozvědčíka
připravuje Karamaz*

Motto: „Vy klauni!“ zařval totálně opilý Čáryfuk. Pak stmul, pustil si do kalhot a skoro šeptem dodal: „Co ste mi to udělali...?“

Někdy si říkám, že slova jsou těžší než vzduch. Padají z úst rovnou na chodník a drtí nám prsty u nohou. Někdy mi připadá, že máme tolik svobody, tolik síly něco udělat, ale stejně se většinou nezmůžeme na nic. Náklad svobody nám ošklivě hrbí záda, o sílu se připravujeme neustálým pouštěním si žilou. Odhazujem svoje slova, rozšafně a cynicky, klopytáme mezi nimi jak opilí klauni.

„Já nejsem žádnéj klaun!“ chce se mi řvát a bušit pěstí do stolu. Neřvu, nebuším do ničeho, nebráním se. Víím naprosto přesně, kde dělám chyby. Přesto dveře, kterými přicházejí do mého Já temné bytosti, nechávám otevřené. Tvářím se jakoby nic. Ocitám se v zajetí svého klauna.

Přesto jsou dny, jsou okamžiky, kdy v sobě naleznou dostatek síly, abych tu kreaturu setřepal. Svoboda rázem nabytá je čistá radost ze života. Mysl je otevřená, jedovaté nánosy laciných stereotypů se vyplavují, obnova je možná.

Nejhorší je ztratit schopnost vnímat krásu. Dobrovolně si vylágrovat citovou vnímavost až na úroveň tak hýčkané sebelásky, která bytní a roste každou další klauniádou. Znáím pár lidí, kteří už nikdy další šanci nedostanou. Těch je mi líto. Zmrzačili sami sebe.

V minulém Rozvědčíkovi psal Bloud o masakrech Systému, o neviditelných poutech technologií, ve kterých je uvězněn ubohý člověk. Fuj, taková nespravedlivost. Něco nás žere, něco nás vysává! NĚCO!

Jenže tohle „nespravedlivé, neviditelné něco“ vám odkejvá každý průměrně uvědomělý lůzr a jde si do nejbližší pivošky koupit héro za tisíc, který dopoledne vytáhne matce z peněženky. Jasně, společnost je zvrhlá, ale znamená to snad, že musím být apriori zvrhlý také? Musí se ze mne nutně stát feťák, alkoholik nebo já nevím jaký zkrachovanec jenom proto, abych světu ukázal jak hluboce s ním nesouhlasím?

Absurdní velikonoční představa: beru na sebe hříchy světa a utápím se v lihu. Drazí lidé, tak vás miluji, že nemohu jinak. Pá, pá, mizím na věčnost v opiovém oblaku.

Mám důkladně vyzkoušený tento způsob rezistence. Po patnácti letech „spravedlivého boje“ se po zaplivané podlaze výčepu válel hadr, který nesl moje jméno. Tím hadrem smýkala velmi temná bytost mající s technologiemi dnešní společnosti pramálo společného.

Válečné území není okolo, je v nás. V našem vědomí. Právě tady se odehrává ta nejstrašnější vřava, oproti které byl Verdun jen nedělní groteska. Právě tady odolávají naše vyšší kvality náporu drijačnických bestii, které si rozšafně táhnem svým klauním životem. Jsme slabí a nesvobodní, temné bytosti nám visí na zádech, my se komicky rozhlížíme kolem sebe a hulákáme: „Vy klauni, co jste mi to provedli?“

Meloun

A pak že...

...za komunistů bylo líp!

ROZVĚDČÍK

[pokleslý plátek - Váš výtlak z davu]

www.rozvedcik.unas.cz

Adresa redakce:

rozvedcik.unas@post.cz

Redakční rada:

Meloun, ff.ws.cz, Rudolf Sekera

Korektorky:

Melounova, Sensi

Autoři příspěvků:

Karamaz, Melounova, Písek v očích,
Veký sršáň, V. R. Parkán

Vydává:

Spolek za obrodu kultury proti
nactiutrhačství a nikdy jinak
v dubnu 2005.

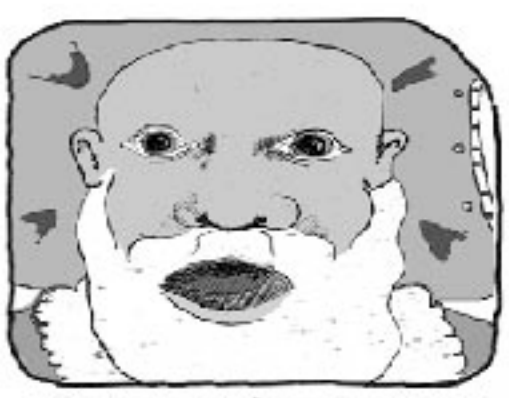
SANTA
The Murder
 (vrah)

"TAK S TÍM ČLE UŽ MUSÍME NĚKO UDĚLAT, ROZHOVLA
 SE TEN HATĚTÍ ŠIDANI, KDYŽ XDUŠTIL, ŽE JE TO
 AMERICKÉ SVINSTVO BOHÁNO AŽ K MŮJ, NA ŽEDICH
 PALINKATÝ OSTROVĚK..."

A TAK TANCOVALI A ŽABNOVALI OKOLO OHNĚ 30ky a ...

ŽEDEN SE VTELL DO SANTI

A ŽENKÝ DO ŽEDMONO ROJA